

soudů jako odvolacích instancí od finančních úřadů, kde by tyto zaujímaly postavení stran, tudíž v celku stav zavedený v Německu říšským daňovým řádem, a to za účelem zvýšení ochrany daňového dlužníka proti finančním úřadům.

Sjezd ukončen schůzí stálého sjezdového zastupitelstva, na které přijata jednak resoluce o soudcovské krizi a dále o otázce jazykové, kde se ukládá výboru vypracování návrhu nového jazykového zákona.

Dr. Famfule.

Valná hromada Právnické jednoty v Praze koná se dne 6. června 1929 o 6. hodině v Karolinu, v síni č. I. Na denním pořádku jsou jednak zprávy za minulý správní rok, jednak přednáška Dr. Františka Kronbergra, vrchního min. komisaře v ministerstvu spravedlnosti, na thema »Vydávání zločinců«.

Dr. Bohumil Kučera, t. č. II. jednatel.

Vážné memento! Pod tímto nadpisem píše »Soudc. Listy« v č. 5.: »Dne 11. dubna 1929 odsouzen byl soudce pro úplatkářství před pražským trestním soudem nepodmínečně k 10měsíčnímu žaláři. Je to prvý a strašný případ v naší republice, který se musí hluboce dotknouti všech, kdož aspoň trochu s republikou cítí a mají porozumění pro význam soudnictví v ní. Odsouzenec je, vlastně byl kolegou, třebas národnosti německé, ale neběříme ho v ochranu, ba jsme zcela srozuměni s těžkým trestem jej stihnuvším. Stín jeho činu padl v očích širší veřejnosti na nás všechny a i když energicky odmítáme každé generalisování, přece nemůžeme popřít, že dosavadní čistý štít našeho soudcovstva byl poškozen. Kéž by tento tragický případ aspoň na druhé straně měl zase ten dobrý výsledek, že by konečně otrásl onou ohromnou lhostejností, se kterou se setkáváme na tak mnohých rozhodujících místech a kterou jen špatně zakrývá papírová přízeň, občas soudcům projevovaná. Co jsme se navarovali, naukazovali na nebezpečí, hrozcí z dnešních neutěšených poměrů. Dříve než jsme se nadáli, dostavují se předpovídané důsledky. Do soudcovské služby přicházejí elementy, které by se tam za řádných poměrů nikdy nedostaly, a bojíme se, aby zmíněný případ nebyl jen počátkem další řady jemu podobných. I soudcové jsou jen lidé a zaplatí to republika, ukáže-li se, že se jimi stávají lidé nikoli nejlepší!«

Kam to spějeme?

Nepřesné informace o dnešním stavu české literatury právnické mají, jak se zdá, i ti, kdo převzali povinnost informovati širší veřejnost o této literatuře v denních listech. Novým dokladem toho je článek, uveřejněný pod nadpisem »Právnická nakladatelství« v Lid. Nov. ze dne 16. května t. r. Píše se tam, kromě jiných, o dokončeném českém překladu díla Mayer-Hartingova »Soustava

občanského práva«, při čemž se praví: »Byť šlo o překlad německého originálu, je přece kniha událostí významnou, jmenovitě uvážíme-li, že nedočkali jsme se podobného systematického díla od českého autora, ačkoli platný občanský zákon existuje přes sto let.« Upozorňujeme tudíž na to, že máme už od dvou let d o k o n ě n é soustavné zpracování občanského práva z pera českého autora, k dílu tomuto nad jiné povolaného, totiž prof. K r ě m á ř e, jehož důkladný spis »Občanské právo« vydal spolek čsl. právníků »Všehrd« v Praze. Máme za to, že toto je událostí významnější než dokončení překladu německého originálu.

Francouzské a anglické zákonodárství o ochraně cti. Jak jsme oznámili v minulém čísle, podala francouzská vláda v poslanecké sněmovně návrh zákona, kterým má býti usnadněno užívání platného zákona z r. 1881 tím, že uraženým možno se obracet na civilní soud. Platný zákon o tisku z 29. července 1881 staví na roveň počestného občana, který byl uražen, a darebu, který byl právem veřejnosti jako takový označen. Zákon z roku 1881 zakazuje totiž takřka bezvýjimečně důkaz pravdivosti urážlivého tvrzení. Zákonodárce chtěl takto veřejnost chrániti, ve skutečnosti však prospěl vyděračům a řemeslným útočníkům, kteří mohou klidně rozšiřovati nejlhorší lži, neboť zákon jich nikdy nenutí, aby svoje výmysly dokazovali.

Bylo právem řečeno, že zákaz důkazu pravdy potvrzuje utrhačné výroky.

Proč by počestný muž žádal za potrestání utrhačovo, jestliže nebude míti právo jej přinutiti, aby uznal, že si vymyslí podlou lež, ani tehdy, dojde-li k odsouzení? Veřejnost může věřiti, že tvrzení je pravdivé a že uražený jen využívá zákazu prováděti důkaz pravdy. Důkaz některých skutečností by byl arci nevhodný; bylo by možno vyloučiti ony, které mohou míti důsledky pro osobní stav nebo které mají v zápětí povinnost, ačkoli zákon z r. 1912, který právem připustil ve zvláštních případech pátrání po otcovství, nezastavil se ani před obavou skandálu.

Dnes ve Francii možno poslati do vězení člověka pro krádež tří jablek v zahradě, ale jestliže proti vám vrhal nejlhorší výmysly, uveřejňoval nejhroznější pomluvy a snížil vás ve veřejném mínění, rozbil vaši rodinu a zničil vaši životní dráhu, má nejlepší vyhlídky, že nebude znepokojován, bude-li trochu obratný.

Právo anglické je v tomto směru daleko přísnější než právo francouzské, a zákonodárci francouzští by měli ve vlastním zájmu si povšimnouti tohoto vzoru.

Anglické právo, jež je jen z malé části kodifikováno, roze-